



Ако погледамо како су све странке гласале о фундаменталним законским решењима у парламенту, као што су недавна ратификација СОФА споразума са НАТО-ом или тоталитарни Закон о заштити становништва од заразних болести (то јест закон о обавезној вакцинацији)– у одговору на питање из наслова моћи ћемо да кажемо да опозиције нема и да тиме завршимо текст. Наиме, постоји видљива тенденција да се све већи број контроверзних питања гура у домен политичке коректности и да се на основу таквог става доносе закони против којих ниједан посланик не сме да гласа. На пример, све оно што траже Брисел или ММФ такође ће без проблема прихватити све политичке странке представљене у скупштини. Дакле, у суштинским политичким, економским и вредносним питањима у парламенту Србије не постоји подела између власти и опозиције.

Но, ако се схвати да нас са Запада већ петнаест година устрајно и успешно усмеравају у правцу идиотизације јавне сфере и спречавањашироке јавне и политичке дебате о фундаменталним питањима, онда није чудно што између свих партија у парламенту не постоје никакве идеолошке, вредносне и политичке разлике. То, међутим, не треба да значи да је свака политичка динамика у Србији несталанити да не постоји озбиљна и континуирана борба за моћ између различитих интересних и политичких струја. Једино што она иде неким другим векторима, а не преко поделе на опозицију и власт.

У самом парламенту Србије, осим нешто независних посланика, једину опозицију представљају посланици Демократске странке. ДС је једина партија ван власти која је задржала какву такву инфраструктуру и која и даље држи власт у Војводини, што јој даје неку моћ и утицај. Но она има многе проблеме. Губитак власти у Војводини на изборима који убрзо следе потпуно је изванредан. Њени некадашњи финансијери су мало-мало па у затвору, или под претњом затвора, или су прешли у табор власти. Чланство је уплашено и депримирано. Но још већи проблем јесте питање идентитета странке. Пошто им је власт узела идеологију, они су остали без озбиљне политичке

агенде. Рационални покушаји да кокетирањем са „српским становиштем” или критиком косовске политике власти привуку националне бираче наишли су на оштру осуду странаца. У ситуацији кад им од њих зависи и елементарна политичка заштита, а камоли могућност да евентуално поново буду власт, од таквих прича су дигли руке. Западне структуре од ДС-а и прозападних странака траже пуно и беспоговорно прихватање своје мале пута, па отуд Борис Тадић почиње отворено да се залаже за улазак у НАТО. За такву агенду од Пајтића је много погоднија Наташа Вучковић, чији долазак на чело ДС-а странци одавно траже. У сваком случају са пет до седам одсто подршке, ДС данас не представља озбиљну претњу власти.

Постоји онда ванпарламентарна опозиција и осим партија власти и ДС-а данас се једино они појављују у истраживањима као релевантни. СРС је на неких седам одсто. Немојте ми замерити, али превише дуго пратим политику у Србији да бих о СРС могао да говорим као о опозицији. Сви видимо да се од повратка у земљу Шешељ усмерио само на једног, и то слабијег кума, а да са оним другим, који је најмоћнији човек у земљи, и није баш у толико лошим односима. Све у свему, ако сте власт, са Шешељем се увек некако лако договорите, те стога овде не бих о СРС говорио као о релевантној опозицији која угрожава власт.

Према последњим истраживањима, и Двери и ДСС имају по три одсто подршке. Заједно, то је респектабилних шест процената. Упркос многобројним идеолошким лутањима те унутрашњим проблемима и поделама које погађају обе странке, ако им коалиција опстане до следећих избора, имају шансе да уђу у парламент. Вредносно и геополитички гледано они једини искачу из општег евроатлантистичког консензуса политичке коректности. Но, једанпроцент изнад цензуса у Србији није довољна сигурност, а ако се знада Западњаци по сваку цену траже парламент сто одсто отворен за НАТО, онда ће овом блоку требати много труда и средстава да се ипак домогне скупштине.

Проблем и ДС-а и ванапарламентарне опозиције јесте то што у оваквој Србији нема политичког живота ван власти. Само из власти можете да управљате новчаним токовима, да утичете на уређивање медија, да користите обавештајне податке, да утичете на правосуђе, да запошљавате своје чланове и симпатизере у јавна предузећа и да будете интересантни странцима као неко ко реализује задате циљеве. Отуд реалну опозицију данас треба тражити у власти.

Најозбиљнији опозиционар је Ивица Дачић, који је упркос свему очувао странку на 15одсто и без кога неће бити поствучићевске власти. Друга озбиљна опозиција јесу струје унутар СНС-а. Иако се често спекулише о некаквим Николићевим другим

плановима (укључујући и формирање нове наводно проруске странке), много озбиљнија опозиција је тзв. модернистичко, трилатерално крило које предводи амбициозна министарка Михајловић. По „Информеру” видите да је двор перципира као главни проблем јер је то управо оно што би Запад видео као будући, њима лојални правац еволуције СНС-а. У сваком случају, евентуална смена Вучића ће нужно укључивати цепање СНС-а.

Претходно питање, на које само Западњаци могу да одговоре, јесте када ће се ова динамика активирати.

(Политика)